

Sygn. akt II Ka 769/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2023 r.

sprawy **K. K. (1)**

obwinionego z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 3 sierpnia 2023 r. sygn. akt II W 116/23

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 769/23

UZASADNIENIE

K. K. (1) został obwiniony o to, że w dniu 10 stycznia 2023 r. o godz. 08.04 na ul. (...) w Ł., woj. (...), jako kierujący pojazdem L. o nr rej. (...) korzystał podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki w ręku, tj. o popełnienie czynu z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem z dnia 03 sierpnia 2023r. w sprawie II W 116/23 uznał **K. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 97 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 150 zł oraz obciążył kosztami sądowymi.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie złożył obwiniony zaskarżając wyrok w całości i podnosząc:

1. zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 5 §2 kpk w zw. z art. 8 kpw, przez uznanie obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego co do zasady nie daje wystarczających podstaw do przełamania zasady domniemania niewinności, zaś niedające się usunąć wątpliwości winny zostać rozstrzygnięte na korzyść obwinionego;

b) art. 7 kpk w zw. art. 8 kpw i art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień obwinionego K. K. (1), przez nieuzasadnione nieobdarzenie walorem wiarygodności wskazywanych przez niego okoliczności związanych z faktem, iż przed zatrzymaniem jego pojazdu do kontroli przez funkcjonariuszy Policji, trzymał on w ręku jedynie czarne etui od kluczy i nie korzystał w tym czasie z telefonu w sposób usankcjonowany w treści art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1047), podczas gdy wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie uznać należy za spójne, konsekwentne oraz nie stojące w sprzeczności z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego, a przede wszystkim zaś co do zasady nie zaprzeczone treścią żadnego innego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poza zeznaniami świadka w osobie K. K. (2);

c) art. 7 kpk w zw. art. 8 kpw, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka w osobie K. K. (2) w zakresie dotyczącym twierdzenia, iż w trakcie pełnienia obowiązków służbowych widział on, że K. K. (1) korzysta podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki w ręku, podczas gdy zeznania te stoją w sprzeczności z treścią wyjaśnień obwinionego, a nadto co do zasady nie znajdują bezwarunkowego potwierdzenia w treści pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a ponadto nawet, gdyby przyjąć, iż trzymany przez obwinionego w ręku przedmiot faktycznie był telefonem komórkowym, a nie przypominającym go czarnym etui od kluczy, to usankcjonowane w art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo o ruchu drogowym jest zachowanie wypełniające znamiona czynu zawartego w dyspozycji ww. przepisu prawa, a nie zaś sam fakt trzymania - w tym na przykład chwilowego celem przełożenia go w inne miejsce - w ręku przedmiotu będącego telefonem;

2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającego na przyjęciu, iż obwiniony korzystał podczas jazdy samochodem z telefonu wymagającego trzymania słuchawki w ręku, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie prowadzi do takiego wniosku, bowiem wedle spójnych oraz co do zasady zgodnych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyjaśnień obwinionego, w rzeczywistości trzymał on w ręku czarne etui od kluczy, w tym drapał się przy jego użyciu w okolicach ucha, co z określonej odległości mogło wyglądać jak trzymanie przedmiotu przy uchu, doprowadzając tym samym do wysnucia przez świadka w osobie K. K. (1) pochopnych oraz sprzecznych z okolicznościami faktycznymi wniosków.

Mając na względzie wskazane wyżej zarzuty obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzuczonego mu czynu.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca poparł apelację obwinionego. Nadto w toku postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek dowodowy i uzupełnił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie poprzez przeprowadzenie dowodu z wydruków fotografii na okoliczność wymiarów i wyglądu etui do kluczy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obwinionego nie jest zasadna, a zawarty w niej wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Ocena zasadności zarzutu opisanego w pkt 1 lit. a apelacji uzależniona jest od zasadności dalszych zarzutów, zatem Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności odniósł się do zarzutu błędnej oceny wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka K. K. (2). Sąd Rejonowy oceniając wiarygodność wyjaśnień obwinionego uznał, że tłumaczenia obwinionego o tym, że w czasie kierowania samochodem nie trzymał w ręku telefonu, a jedynie etui od kluczy stanowią nieudolną linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Sąd I instancji dokonał takiej oceny powołując się na relację naoczego świadka, funkcjonariusza policji, K. K. (2), który wykrył popełnienie wykroczenia przez obwinionego. Sąd Rejonowy uznał, że zeznania świadka stanowią wiarygodny dowód, gdyż świadek nie był osobiście zaangażowany w rozstrzygnięcie sprawy, zaś sprawca wykroczenia tuż po jego zatrzymaniu nie negował faktu korzystania z telefonu. W ocenie Sądu Okręgowego, zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka została dokonana zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 7 kpk, zatem podnoszony przez obwinionego zarzut obrazy tego przepisu należy uznać za czysto polemiczny. Znamienne jest to, że skarżący

w swej apelacji mnoży wątpliwości, np. co do możliwości dostrzeżenia przez funkcjonariusza rodzaju przedmiotu trzymanego przez obwinionego podczas jazdy, a unika odniesienia się wprost do relacji funkcjonariusza policji. Tym samym Sąd Rejonowy trafnie uznał całą relację policjanta za wiarygodną, zaś trafnie odrzucił sugestie obwinionego, że w czasie jazdy drapał się za uchem etui od kluczy.

Wobec prawidłowej oceny wiarygodności wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka, także ustalony w sprawie stan faktyczny nie budzi wątpliwości co do zgodności z przeprowadzonymi dowodami. Za nieuzasadnione należy uznać zarzuty obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk (gdyż w sprawie nie ujawniono żadnych nieusuwalnych wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy) oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy pozostawały rozważania czy w momencie, gdy obwiniony został dostrzeżony przez funkcjonariusza policji, miał nawiązane połączenie telefoniczne, gdyż jest to okoliczność nie mająca znaczenia dla ustalenia znamion zarzucanego czynu. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy mają także rozważania obwinionego czy wyczerpuje znamiona wykroczenia chwilowe trzymanie telefonu w dłoni w celu jego przełożenia, gdyż w tej sprawie z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, aby obwiniony przekładał telefon lub zmierzał do jego schowania do kieszeni.

Poza rozważaniami Sądu Okręgowego pozostawały zarzuty zawarte w piśmie procesowym z dnia 19 września 2023r., gdyż pismo to zostało złożone po upływie terminu do złożenia apelacji.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że nie zasługuje na uwzględnienie wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach sądowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.